

● МИРЗО УЛУГБЕКНИНГ НИГОҲЛАРИ БИЗДА.
● ВАТАНДОШИМИЗНИНГ ЮРАГИДАН ТОШ- ГАН ТУЙГУЛАР.
● САТРЛАРДА МУҲАББАТ ВАСФИ БОР.

ҲАР бир халқда — хоҳ у катта бўлсин, хоҳ у элат бўлсин — ўз миллий гурури бўлади. Гурур сабаб оламда нимаки яратувчилик, наҳрамонлик юз берса: «Менинг фарзандларимнинг ҳам иштироки бўлса» деб нитилади. Асли шу гурур, нитилиш аазали тараққиётнинг устуни бўлса, ажаб эмас. Ҳар гал Тошкент метрополитенининг «Фазогирлар шоҳқўчаси» бекати деворидаги исм-шарифларни ўқиб, кўзларим қамашиб кетади: Гагарин, Титов, Попович, Добровольский, Волков, Пацаев, Макаров, Гречко, Ляхов...

— бу бошқа гап. Буни ҳар қанча гапирса оз, талаб қилса оз. Мени қийнайдигани бошқа гап. Наҳотки миллионлаб тонна пахта етиштирган, сув ўрнида заҳар ютиб, нонга қўшиб зақум еб юрган йигитлар фазогирлик синонларидан ўта олмас? Ахир уларнинг организм деб аталган ички «механизми»га етти иқлим ҳайратда-ку!

Ҳозир номи ўзбек борки, ҳар кун оқшом кўнка нигоҳ солаётганим таянч, юрагидан юлдузлар ишиқ бориши таянч. Лекин қачон истиқлол берган бахтдан энтиниб, ватандошимизнинг оёғи ердан узилди, кўк сари парвоз этар экан.

Раққосанинг рақсида тову хироми бор. Шу сабаб уни кўрган кишининг дили гузалликка ошно бўлади. Даврон Аҳмад сурати.

* Хориждаш ўзбеклар

«ВАТАНДАН ХОТИРЖАМ БЎЛДИК»

Ўзбеклар Утроқ халқ, Лекин 1917 йилги инқилобу Сталин қатағонлари натижасида қўлаб ватандошларимиз дунёнинг турли бурчакларига тарқаб муқим яшаб қолди. Аммо улар ўз урф-одатларини, тилларини ва маънавий қадриятларини кўз қорачиқдай асраб-авайлаб қилаётган қай бир ватандошимиз хонадонига борманг, у ерда ўзбекона дутфу қарамнинг, меҳмондорчиликнинг ҳоли бўлмас. Суҳбатдошимиз, Шинжон — Уйғур автоном районидики истиқомат қилувчи ватандошимиз Талъат Носирийнинг сўзларига қулоқ тусангиз, бунга ўзингиз ишонч ҳосил қиласиз.

Ўзбекининг ўз миллатига бўлган ҳиссиёти кучли. Айниқса, хорижда яшаётган ўзбекларда. Қолаверса, ўзбек маданиятининг биз яшаётган ўлкаларда таъсири зўр. Шундай экан, шу кунгача адабиёт ва санъат соҳасида қилган ишларимиз ўзбек халқининг маданиятининг хориждаги юртдошлар орасида қирғини ўчирмаслик, ўсиб келаётган авлодини ўз халқи маданияти дурдоналаридан баҳраманд этишга бағишланган. Шунинг учун ҳар соҳада ижод қилганам.

қандай ўзгаришларни сездингиз? — Мен биринчи марта Ўзбекистонга 1989 йилда келганман. Бу галга келганимдаги энг катта ўзгариш — Ўзбекистоннинг мустақилликка эришгани ва айна шу истиқлол туйғайли ҳар соҳада юз бераётган ижобий ўзгаришлардир. Бунинг менимча дунёдаги барча ўзбеклар олқишлайди. Қисқа қилиб айтганда, Ватандан хотиржам бўлдик.

* Мирзо Улуғбекнинг 600 йиллиги БУЮК МУНАЖЖИМ ИЗЛАГАН ЙИГИТ (БАДИА)

Ватан тақдирини ҳақиқатан алп йигитлар қўлида бўлади. Буни шуҳо гадо баробар таъкидлайди. Шу сабабдан алп йигитлар оқшида, ардоқда бўлиб келганлар, қизлар эса йигитлар ҳақида тунларни тонгларга улаб яхши ниятда қийнақлар тикканлар. Юрагидан орзу-умидларни ҳар қатимга жойлаб, дўшига нақш этганлар. Келинбоша чимилдиқда кувенга дўшигини қийғазиб, қийғини белга борлаб қўяди. Бу удумда улкан йўриқ, улкан тилла мужассам. Бу — бошингиз омон бўлсин, белингиздан қувват кетмасин дегани. Бу — белингиз бунқилмас, тан-жонингиз соғ бўлса, оила тебратасиз, бола-чақани воёга етказасиз, дегани. Лекин оилага ўралашиб қўлиб, буюк орузларни барбод беринг дегани эмас.

замон узоқ уйқудан туриб келадигандек. Уйғонадию биринчи саволи юлдузлар ҳақида бўладигандек... «Улуғбекнинг астрономик мактаби» китобини ўқиб чиққангиздан кейин Улуғбек Мирзога ҳам, унинг муаллифи Қори Нибезига ҳам қойил қолгандим. Мунчалар улуг ишларни биз бир пайтлар мустабид, бедод деб атаган ўша замонда амалга оширган инсон, расадхона қурган аллома, Мирзо Улуғбек юлдузларга умчолқини, биронта учкич ясашни орзу қилмаганини ишонмайман.

Бироз ҳаёти мобайнида менавсини ҳеч бўлмаса бошқалар ерқудеган ниятда дахлат экани. Яна бир одам йўл солади. Бошқа олим-жамоатнинг асос дарёга кўнриқ қуради. Маърифатпарвар инсон деб аталувчи мактабда ўқиганман. Мактаб хорижа аъзо эдим. 12 ёшимда мусобақаларда катнашиб, муваффақиятларга эриша бошладим.

Қадимий обидаларни кўз қорачиқимиздек асраш ва нураб бораётганларини қайта таъмирлаш ишлари айрим жойларда яхши амалга оширилмоқда. XVI асрда қад рўстлаган Нуқадон бугунги кунда анча таъмирталаб бўлиб қолганди. Ҳозир у ерда қайта таъмирлаш ишлари олиб бориламоқда. Рабим Нугмонов уста таъмирловчилардан бири ҳисобланади. У 45 йилдан бунён шу соҳада меҳнат қилади. СУРАТДА: Усто Рабим миноралар учун рангли плиткаларни талламоқда. В. Багаев сурати.

* Ёшлар овози ОШИҚОНА

Эсингдами, сен-ла кезиб бахтиёр, Дилмиз розига тўлган кўчалар. Егдуларин сочиб ой ҳам беозор Виз билан бирга қулган кўчалар. Утти бўсаларга тилсиз гувоҳдир, Биз учун мисоли чаманор богдир. Шу кўчада жоним боғланди тақдир Сиримиздан оғоҳ бўлган кўчалар. Сенинчадан талпиниб оранкиб, шопиб, Юрагим ирмоқдай энтиниб, тошиб Ҳаёт йўлига кетди тутаниб, Одам меҳваридай улкан кўчалар. Биз энди ўтағиз аҳён-аҳёнда, Бариниб кўчалар ишққа ошён-да. Қолмасин ошқлар дарда, армонда, Дилмиз розига тўлган кўчалар. Ишқимизга ошён бўлган кўчалар. Атиргул, барқ уриб боғимни яшнат, Оламга муаттар ҳидларинг тарат. Сени энди ҳам сенилгин учун Ул гузалга менинг ишқимни аяллат.

Юртдошимиз Талъат Носирий билан суҳбатимиз жуда қизиқарли бўлди. Сўзламизнинг хотимасида Талъат Носирий ижодининг Хитой эиёлилари томонидан қандай тақдирланганини ҳақида айтиб ўтмоқчимиз. Шонирнинг «Доллар», «Икки шеър», «Ойдин кеча», «Армия қиз» тўламаварига Хитойдаги оз сонлик миллатлар адабиёт ва санъат асарларини баҳолаш кўнриги томонидан II даражали ҳамда «Мунаввар асар» мукофотлари берилган.

Талъат Носирий ўзининг «Кундор ва Гулзор» достонини охирига беришган. Достонда муаллиф ўзбек миллий кийимлари — бексам тузи ва атлас кўйлакнинг пайдо бўлиши, уларнинг ўзгаллигини куйлайди.

Шунинг алоҳида айтиб ўтиш керакки, Талъат Носирий Фурқатнинг адабий меросини чуқур ўрганган. 1979 йилда Еркенга Фурқатнинг қабрини тиклаган. Умуман, Талъат Носирий ўзбек халқи маданиятининг хорижда тарғиб қилиш, ривожлантиришида ўз хиссасини қўшган тараққиқпарвар инсонлардан. Талъат Носирийнинг дунёқарашини, асосий гоён унинг «Ўзбек ўғлиман» шеърда ўз аксини топган. Қуйида ана шу шеърини муштарийлар эътиборига ҳаюла этмоқчимиз.

ЎЗБЕК ЎҒЛИМАН

Мен ўзбек ўғлиман, ўзбек қониман, Ҳаётим — навбахор, чехрам — нур, қуёш. Миллатим хислати кўзимда юлдуз, Гунчадек қалбима кенг жаҳон сирдош. Селғашга онамни бошимга олиб, Севашга онамдек азиз ватаним. Севашга миллатим зурур тахтада, Севашам қадрлаб барча миллатим. Инсонга инсонман, қадрга ҳурман, Падарим хулқи бор, адаб — турқимда, Нил берган йул олар, кўзимдан дилга, Хизматга «хуш хизмат», қўлим кўксимда. Умидвор яшайман, умидли жаҳон, Жабрлар бағридан ҳузур топарман. Кексалик қаддимни ёйдек ағсада, Зуринда ўқ бўлиб тошини ёрарман. Қушларни кўкларда нур этар қанот, Қанотман халқимнинг кўнгли шодига. Уларнинг парвози — менинг армоним, Яшардим айлансам поёндозига. Булқиман, жазира бағрин хув этган, Ҳар зиноқ! ётшини ҳаётга ишпон. Дўстларим, бу умр ўтқичин тушдир, Чаққонга олтин тож, гофилга фиғон. Чироқман туиларда пирпираб ётган, Кенг жаҳон нуримга қилади торлик. Тентираб юрганга бўлиб ишпона, Дилмига соларман, офтобдек шодлик. Уруғман, сахрога олиб бор, сочгин, Тошларда иш уриб гулдек очиб,

қуларман. Тупроқда онамнинг ҳиди бўлса, бас, Бепоён қумликда бир бог бўларман. Деҳқонман, оқ нонга насиб этгувчи, Дунёда борми жон ноидан ҳам улуг, Улуглаб хирмонда бечораларни Этарман оқ нондек қўнглимни ёруғ. Кўприкман инсонлар муҳаббатига, Ҳикронлар остимдан сув бўлиб оқсин. Қирғонда бақриб, турмасдан энди, Гарафлаб бағрини бағрига ёқсин. Иноқлик, дўстликнинг, чопар — қушман, Гийбатга анқовман, тўхтаганга кўзман. Ҳасадгүй қардошга, ўтирмаман қоним, Ниятим чин ошно, ёд учун удман. Гадога янги тўн, кўрларга асо. Ожизга мухлисман, аулмга қаҳр. Мардларин тож этиб, номардин поймол, Бевафо жаҳонга соларман жабр. Саботли йигитман, билангизда тор, Яшнқдай ёнарман, абр? юзига, Рақиблар тўққини қайтарар қоя, Тиконман буқилган хони тизига. Кексалар келганда «Ассалом, ота!» кўнгли, Сабийлар бўйинида шохга қўл сунар. Отабек кўнда Кумушга боқсам, Дўшманга тиз бўкмас қаддим ер қузар. Безорман толеъга келган бахтиждан, Толеъим Зухроси чақар қурбимда. Кафтимда ўйиниб, сабр тоғини, Этарман парона ижод аҳиянга. Хоразмий наздан фикримни очиб,

Уқийман Навоий сўзида наам. Улуғбек сингари юлдузга боқиб, Қиларман Маширабдек сахрода баам. Гулчман маърифат — биллим боғига, Ижодим юлдузи кўкларда ёқсин. Термулиб кўзларим оқса розиман, У оқмай абадга нурлиман борсин. Шонрман, илҳомда юрагим олов. Эл қўнгли шеъримга бўйсин ёрлар, Бир шонр ошғини бўлиб минг шонр. Мен каби армонда ўтсин барқалар. Оғочга тил берган соҳанда ширин. Ашула, рақелар харидориман. Ҳайит — байрам, тўй — шодлик элчисин. Оташин қўнглининг хазинасиман. Меҳмондўст одатим, патисига боқинг, Сиз учун қосагул, хизмат қилурман. Неъматга очиб нур шакар тилимда, Дилмигиз жонига асал қуорман. Гар бўлсам бир қўнги, ёнардим боғим, ёнардим ёнардим, келтирмай тушин. Қушларин сайратиб, тушин тебратиб, Ҳаётга сўнардим баҳор, ёз кўнги. Ченитга иқроман, борин бор дейман, Ва лекин оқ тошин қора демасман. Тарихнинг бобида зардек товланиб, Авлодим кўнда бирга қуларман. Мен ўзбек ўғлиман, отам қониман, Ҳаётим — навбахор, чехрам — нур, қуёш. Миллатим ёрондир, барча миллатга, Кел дўстим, сен ҳам бўл менига зафардош.

1. Зиноқ — қулғич. 2. Абр — булут. 3. Сабий — бола. 4. Ченит — нукта, модала.

Тожибой НАЗАРОВ.

